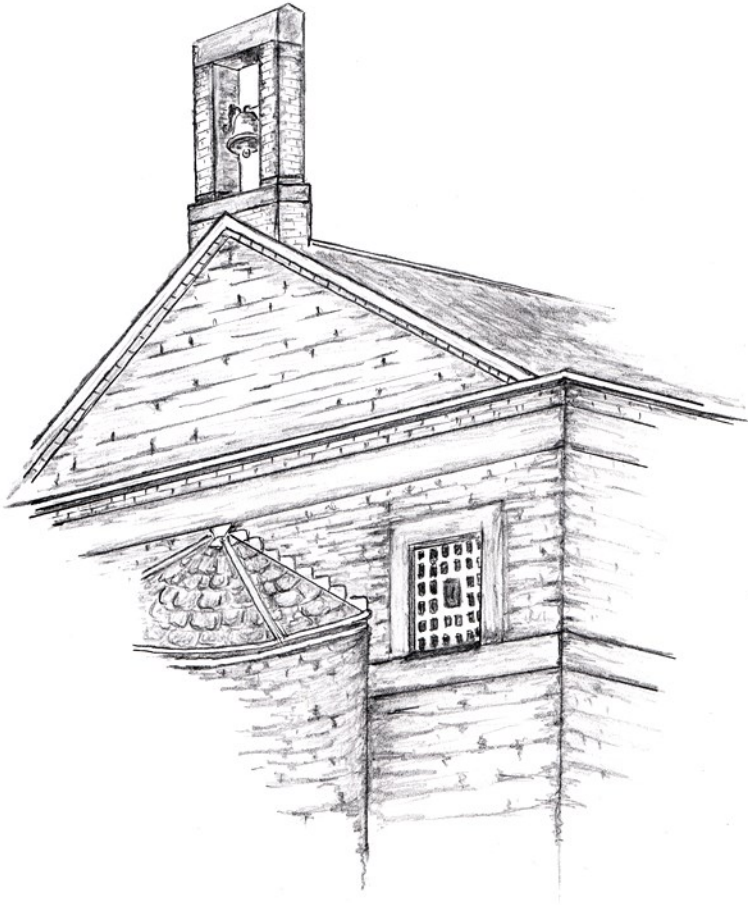

DOBBER

Berichten uit de Doopsgezinde
Gemeente van Purmerend

Jaargang 33 Nummer 01 mrt/apr/mei 2021

Colofon

“Dobber” is een uitgave van de Doopsgezinde Gemeente Purmerend en verschijnt minimaal 6x per jaar, rond de 1e zaterdag van de maand. De maanden jan./feb. en juli/aug. zijn meestal gecombineerde nummers. Bijdrage “Dobber”: € 7,50 per jaar. (bank/giro zie boekhouder)
Copy: voor iedere 15e van de maand.

Vermaning: Julianastraat 7, 1441 EN Purmerend,
www.doopsgezindpurmerend.nl.
dgpurmerend@gmail.com

Voorganger: Vacant

Organist:: Vacant

Koster: Fam. J. Hoekstra, Botterstraat 33,
1443 ET Purmerend. Tel. 0299 479983

Boekhouder: W.J. Ernsting (zie secretaris)
IBAN: NL40INGB0001618909, (t.n.v. Doopsgez.
Gem. Purmerend)

Zusterkring: Iedere 3e woensdag van de maand (Vermaning)

Verhuur: W.J. Ernsting (zie secretaris)

Redactie: Mw. E. Ernsting-van Eeden, Purmerenderweg 136,
1461 DL Z.O. Beemster, Tel. 0299 434369
Email: eeve61bij@gmail.com

Bezorging: Claire Scherpenhuysen, tel. 0299 429627

Kerkenraad

Voorzitter: Dhr. G. Lankelma, Neckerweg 72, 1461 LG
Z.O.Beemster

Secretaris: Dhr. W.J. Ernsting, per adres Redactie

Lid: Mw. Y. Puymbroeck-Stuurman
Landauerstraat 14, 1445 PK Purmerend

Lid: Mw. C. Scherpenhuysen, Asterstraat 4,
1441 JA Purmerend, Tel. 0299 429627

Lid: Mw. E.C. Ernsting, M.L.Kingweg 93,
1444 EB Purmerend, Tel. 0299 420536

Vanuit de kerkenraad ...

Wilt u ook meedenken en eens een vergadering bijwonen, meld u dan aan bij dgpurmerend@gmail.com

Willem Jan

Van de redactie

Het was de bedoeling om het voorjaars nummer van Dobber begin, uiterlijk half maart 2021, uit te laten komen. Maar de ontwikkelingen t.a.v. de coronapandemie zorgden er voor dat we gewacht hebben tot na de persconferentie van 23 maart j.l. Want, wat wilden wij graag op Witte Donderdag Avondmaal houden. Maar helaas, er waren geen versoepelingen, anders dan de aanvang van de avondklok die 1 uur later is geworden. De kerkenraad vond het nog geen tijd om de diensten weer op te starten. Hierbij speelt zeker ook mee het hoge aantal besmettingen op dit moment.

Dat is ook de rede dat u in deze Dobber geen agenda aantreft met kerkdiensten. Zodra de kerkenraad besloten heeft dat het veilig genoeg is om weer diensten te houden, dan wordt u daarvan op de hoogte gebracht en krijgt daarbij ook het rooster voor de komende periode.

U kunt in deze Dobber stukjes lezen van Jarek Kubacki en Liesbeth Baars. Daarnaast heb ik nog een aantal lezenswaardige artikelen gehaald uit 'Redactieservice'.

Wilt u iets met de gemeente delen, een gedichtje, een ervaring, of iets anders, u kunt dat insturen naar: eeve61bij@gmail.com (of geschreven/getypt in de brievenbus doen bij de redactie).

Ik hoop snel met het bericht te komen dat de diensten weer beginnen maar we moeten met zijn allen nog geduld hebben.

Een goede Paastijd en tot snel,
Erica

Van Palmvasen naar Pasen

De rode draad van het boek 'Het Zoutpad', van Raynor Winn, is de ondertitel; *'van oude wegen naar een nieuw begin'*. De hoofdpersonen, Raynor en Moth, hadden niets meer te verliezen want ze hadden alles al verloren; hun baan, inkomen, huis, zichzelf en geborgenheid. En Moth wist dat hij een ziekte had die hem lichamelijk zou verlammen. Beiden, Raynor en Moth, weten dat er geen keuze meer is, dat zij dakloos zijn en geruïneerd. En dan besluiten zij op pad te gaan, 'gewoon' te gaan. Maar onderweg ervaren zij met elke stap die ze maken de tegenslagen, honger, ontberingen en verdriet. Toch ontdekken zij in de wilde en vaak onbarmhartige natuur hun verlangen en zoeken naar betekenis in hun leven. *'De tocht was niet een periode waarin we onze gedachten op een rij zouden krijgen maar eerder een mentale leegte, een meditatie. We werden op onze reis gevormd door de elementen, als door wind gekromde bomen, vrij en door de wind geleid. Zo kreeg ook*

ons leven vorm die elke storm kon weerstaan'. Zegt de hoofdpersoon Raynor.

De verhalenvertellers in de Bijbel weten dat maar al te goed. Als het oude volk Israël eindelijk wordt bevrijd van de onderdrukker Egypte, kunnen zij vrij gaan en staan en hun eigen weg kiezen. Een weg naar wat zij noemen: 'het beloofde land'. Maar tussen toen en straks ligt een woestijn. Tussen de oude en nieuwe weg ligt het verlangen terug naar de vleespotten van Egypte en de onzekerheid over wat je te wachten staat. Er is een hiaat tussen een niet-meer en een nog-niet. Juist dit laten de bijbelvertellers zien, dat bevrijding niet automatisch op de vrijheid volgt, dat het verlaten van het oude niet noodzakelijk en naadloos het nieuwe begin is. Er ligt een tijd tussen, 40 dagen, 40 jaar, een tocht door de woestijn, of over het Zoutpad, soms een leven lang. Het is een zoeken met oude woorden en gebeden in het nu naar dat nieuwe. Palm Pasen maakt die dubbelheid zichtbaar. Als Jezus in Jeruzalem komt wordt hij toegezongen met 'Hosanna, gezegend hij die komt, de koning van de hemel'. Maar niet lang daarna schreeuwen ze; 'kruisigt hem'.

Zo wordt Palm Pasen een weg in het Golgotha van vandaag met het verraad en de onbarmhartigheid, in het waarom van de dood en doodse stilte tussen mensen. Toch kleuren de dagen langzaam naar het groen dat uit het lockdown van de broze aarde naar boven komt. Want zoals de ons zo vertrouwde grond telkens weer nieuwe oogst geeft, zo vertrouwt de hemel ons altijd weer het licht toe om daarin op te staan en mens te worden met een nieuw verhaal.

De mensen van Pasen dat zijn wij. Allemaal zoekers naar het nieuwe, en dus naar eieren. Mensen van Pasen staan stil bij het 'ei koer-ei'. 'Heer ontferm u over ons' bij het vinden van de ware betekenis van het leven, ieder voor zichzelf en voor het samen leven waarin iedereen er toe doet, juist en ook als je veel verloren hebt.

Liesbeth Baars

Waarom toch anders?

Amnesty International registreerde in 2019 ten minste 657 executies in 20 landen over de hele wereld. Net als in voorgaande jaren omvat dit totaal niet de geschatte duizenden executies in China, dat gegevens over de doodstraf als staatsgeheim behandelt. Hetzelfde geldt uiteraard ook voor Noord-Korea en Vietnam.

Als onze Joodse zusters en broeders het Pesach vieren waar ons Paasfeest in geworteld is, luisteren ze een avond lang naar het antwoord op

één vraag: ‘Waarom is deze nacht anders dan andere nachten?’. Kunnen wij, de navolgers van Rabbi Jesjoea ben Josef uit Nazareth, dan de vraag stellen: Waarom is zijn executie anders dan andere executies? Om te beginnen moet ik zeggen dat ik er helemaal niet in geloof dat ze anders was! Ik denk dat Jezus dezelfde weg is gegaan als elke veroordeelde. Om eerlijk te zijn heb ik helemaal geen behoefte aan bijzondere momenten of bijzonder wijze woorden die vanuit het kruis geklonken zouden hebben. Nee, ik zie ze meer als een uitdrukking van de verbeelding van zijn discipelen, waardoor ze trouwens niet minder waar voor me zijn want ze brengen juist datgene tot uiting waar het in wezen om gaat: hoe WIJ hiermee omgaan.

De bekende vraag die het jongste kind van het gezin op de vooravond van Pesach, de Sederavond genoemd, stelt, gaat helemaal niet over het verleden. Ze wordt ook niet in de verleden tijd gesteld. En het verhaal dat erop volgt wordt er zo verteld dat je het idee krijgt zelf in Egypte te zitten. Je voelt nog de klappen op je rug. En dan ga je: je laat de slavernij achter je. Het heeft veel van een doodlopende weg. Tot de Heilige de zee spleijt en het droge zichtbaar laat worden. Het lijkt de schepping wel. Water en nog eens water, de dood is overal. Maar er is ook een weg door die dood heen en die God met die

onuitsprekelijke naam *Ik zal er zijn: voor jou, met jou*, neemt niet alleen Mozes en de zijnen maar ook jou daarin mee.

Aan het begin van de Stille Week zingen we soms het lied van Willem Barnard:

*Alles wat over ons geschreven is
gaat Gij volbrengen deze laatste dagen,
alle geboden worden thans voldragen,
alle beproeving van de wildernis.*

Ik denk dat dit woordje ‘thans’ hier als het sleutelwoord fungeert. Het gaat om het hier en nu en om *wat over ONS geschreven is*.

*Gods schepping die voor ons gesloten bleef
ontsluit Gij weer, Gij opent onze harten,
die zoon van David zijt en man van smarte,
koning der Joden die de dood verdreef.
Jezus, de haard van uw aanwezigheid*

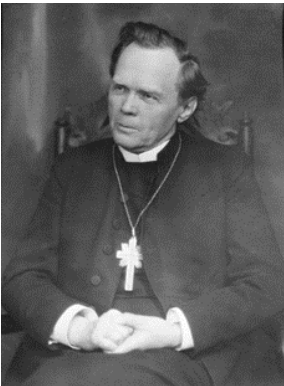
*zal in ons hart een vreugdevuur ontsteken.
Gij gaat vooraan, Gij zult ons niet ontbreken,
Gij hogepriester in der eeuwigheid.
Gij onderhoudt de vlam van ons bestaan,
aan u, o Heer, ontleent het brood zijn leven,
ons is een lofzang in de mond gegeven,
sinds Gij de weg van 't offer zijt gegaan.*

Het terrein waarop het zich allemaal afspeelt is niet zozeer het terrein van de wereldgeschiedenis maar dat van ONS EIGEN bewustzijn. Als wij deze 'man van smarte' (en samen met hem al de anderen die dezelfde naam verdienen!) bereid zijn te zien als de haard van Gods bevrijdende aanwezigheid dan wordt in ons hart 'het vreugdevuur' ontstoken, dan is de dood verdreven. Daarover hebben we het met Pasen: is er ook voor jou een weg achter de dood, door de dood heen? Je kunt Egypte wel verlaten, maar verlaat Egypte ook jou? Krijg je die slavernij uit je hoofd, kun je de dood uit je hart halen?

Dit is uw opgang naar Jeruzalem, schrijft Barnard in zijn lied en hij richt deze woorden tot Jezus. Maar ik wil ze ook tot onszelf richten. DIT IS ONZE OPGANG NAAR JERUZALEM. WIJ krijgen de kans om de weg door de dood heen te gaan. Dit jaar heb ik besloten deze weg in gezelschap te lopen van iemand die ik bijzonder waardeer: Nathan Söderblom (1866-1931), een Zweeds theoloog, godsdienstwetenschapper en historicus, aartsbisschop van Uppsala en in 1930 winnaar van de Nobelprijs voor de Vrede. Hij was een van de stichters van oecumenische beweging maar zijn blik reikte veel verder dan het Christendom alleen. Hij bestudeerde andere godsdiensten niet om hun aanhangers te bekeren maar om ze beter te begrijpen en om daardoor een beter inzicht in de Christelijke traditie en in zijn eigen spiritueel leven

te verkrijgen. Ik ga dus in de komende Stille Week de overwegingen van Söderblom lezen en ik laat me erdoor inspireren: bij het opnemen van de digitale diensten t.b.v. de Verenigde Doopsgezinde Gemeente IJmond. En dit is ons vertrekpunt:

*Door de heilige week te Jeruzalem, die wij met
elkander niet slechts in herinnering moeten
doorleven, doch die wij moeten medemaken als
een voortdurend herhaald en voor alle tijden
geldig, dus ook in het tegenwoordige zich open-
barend levensproces, werd het Paaschfeest over-*

gebracht op het terrein van 's mensen eigen persoonlijk leven. Het openbaart het geheim van den Geest en de overwinningskracht van het plaatsbekleedend lijden.

Zo'n een 'heilige week' en zo'n 'Paaschfeest' wens ik u allemaal. Want ik ben ervan overtuigd dat we samen in staat zijn, ondanks dat we voortdurend in de schaduw van de dood leven, in ons bewustzijn uit die schaduw te stappen, de slavernij uit onze hoofden te krijgen en de dood uit onze harten te halen. En dan krijgt die executie van 2000 jaar geleden er toch een andere dimensie bij. Een bevrijdende dimensie. Niet dat we 'door de dood van Jezus verlost' zouden zijn. Het is vooral zijn levensverhaal dat bevrijdend op ons werkt (dat hoop ik tenminste!). Maar zijn dood krijgt dan ook een plaats in het bevrijdingsproces: als een vrije daad van een vrije mens die trouw aan zichzelf en aan zijn medemensen en aan de hele schepping wil zijn. En het kruis wordt tot een levensboom...

Jarek Kubacki

Levenslessen van een kluizenaar

Als niets meer vanzelfsprekend is, als anderhalve meter de norm blijft, als normaal nooit meer gewoon is, als de ander ook in deze eerste maanden van het jaar op afstand moet blijven, als de beperktheid van je eigen woning voor langere tijd de enige plaats van je leven wordt, dan is het woord aan de kluizenaar. Benoît Standaert is zo'n kluizenaar, acht jaar lang. Ik mail in deze tijden van sober leven vaak met hem. Hij moedigt me vooral aan met vertrouwen te blijven leven, ook in de weken naar Pasen toe. Als het licht van het nieuwe leven ver weg lijkt, leef dan met vertrouwen. Kom opnieuw tot leven en ontdek juist in deze moeilijke tijden dat je meer geschonken wordt dan je zelf vaak ervaart. Als ik hem vraag hoe ik opnieuw tot leven kan komen, wijst hij me de weg:

Adem in en adem uit, doe dat elke dag, in de ochtend en voor het slapen gaan. Leer dat alles je geschonken wordt: ademhaling, polsslag, tijd en leven. Want leven wordt dan steeds meer een geschenk, elke morgen is nieuw.

Probeer innerlijk stil te worden, want als je echt stil wordt van binnen ben je nooit in afzondering maar juist verbonden met alle mensen, ver weg en dichtbij

Stilte is broos, lawaai is krachtig en verpletterend. Zoek die stilte en maak in deze wereld van afstand en mondkapjes de mooiste en langste reis: die naar je eigen hart en naar de verbondenheid met de ander.

Wandel elke dag in de natuur om het geschenk van de schepping weer te leren

Lees elke dag een psalm, zodat alle gevoelens van boosheid, verdriet, opstandigheid en onbegrip worden voorgelegd aan God zelf

Als je zo kunt leven: met nieuwe adem, op reis met de stilte, verbonden met de ander ondanks de afstand, niet bang voor de woestijn van je leven, met oog voor de natuur, dan leer je op nieuwe wijze God kennen die niemand afschrijft en die je nieuw leven geeft in deze vastentijd. *Leo Fijen*

Schoon door fasten

Toen ik in 1980 Moslims leerde kennen, dacht ik bij de Islamitische vastenperiode vooral aan moeten en dwang. De imam vertelt dat het vasten alleen waarde-vol is wanneer het uit je hart komt. Vasten tegen je wil is als een leugen en kun je beter niet doen. Mijn vriendin geniet van het vasten en voelt zich dan weer als herboren. ‘Ik voel de innerlijke vrede in mij groeien’, zegt ze genietend. ‘Schoon worden door het vasten, bewust nadenken over het geloof in je leven. Proberen de eerste stap bij gebroken relatie en conflict te zetten. Anders is het vasten schijn en zinloos. De imam legt uit dat de woorden IslaM en MoSLim zijn afgeleid van het Arabische woord SaLaaM, wat hetzelfde betekent als het Hebreeuwse woord ShaLoM. In beide talen betekent de lettercombinatie S.L.M.: vrede.

De rabbijn wijst op ShaLoM, de Vrede Gods en het vertrouwen in de kracht van Gods goedheid. ‘Je hoeft er niet om te vragen, je mag daarop vertrouwen’, zegt de rabbijn. ‘Ook wij hebben dagen van zelfonderzoek en voorbereiding op Grote Verzoendag en dan vasten we. Zo maken we als het ware schoon schip. In de synagoge vieren we de verzoening met de Schepper en de medemens’. Daarom dansen we bij het feest van de Vreugde van de Wet in de synagoge met de Tora, de bron van Gods vrede’.

De pandita (Hindoestaans priesteres) herkent dat schoon worden door te vasten. ‘Wij vieren Holikâ Dahan’, zegt ze, ‘dan verbranden we de Holikâ, een stapeltje hout als symbool van het kwaad en bidden dat het goede van God in de mens mag overwinnen. Zodat het goede in je handelen en spreken wordt herkend door de medemens. De pandita zegt: ‘Het zelfonderzoek tijdens het vasten doen we vanuit het vertrouwen dat Gods goedheid sterker is dan het kwaad en dus het kwade overwint, dat het licht alle vormen van duisternis overwint.’

Ik vertel hoe we 4 weken naar het Kerstfeest toelevten en vieren dat God als mens op aarde wordt geboren in Jezus. Vanuit het geloof dat Gods licht elke vorm van duisternis openbreekt. Tijdens de christelijke lijdenstijd, oftewel de 40-dagentijd, staat het samenspel van geloof en dagelijks leven centraal, van medemenselijkheid en naastenliefde. Veel mensen vasten dan, zodat ze zich van binnen schoon maken om het Paasfeest, het feest van de opgestane Jezus als de Christus te mogen ervaren. We noemen ons ‘Christen’ met daarbij de vraag: Leidt ons leven, ons samenleven tot vrede?

Corry Nicolay (PKN predikant interreligieuze communicatie)

De brief

Vandaag kreeg ik een brief
ja, een echte brief
hij viel op de deurmat
ik raapte hem op
herkende het handschrift:
een brief van een vriend
het voelde als een geschenk

ja, natuurlijk, wij e-mailen ook
maar af en toe schrijven wij
gewoon schrijven
pen op papier
tijd, aandacht
envelop en brievenbus
wachten op antwoord

ja, af en toe schrijven wij
om nog iets te blijven ervaren
van het authentieke
dat weldra teloor zal gaan:
de diepte van een brief –
Oeke Kruythof

Spiegel voorhouden

‘Waarom zeg je niks? Wat is er toch Eefje, je ziet zo wit,’ vroeg haar moeder terwijl ze met z’n vijven op de bank televisie zaten te kijken. Ze hadden het afgelopen jaar wel eens op elkaars lip gezeten, maar het tijdens de lockdown toch aardig met elkaar gerooid. Zij en haar man met hun laptop beneden, Eefje en de tweeling boven. Eefje haalde goede cijfers, hoopte na haar eindexamen verpleegkunde te gaan studeren, ook dat kon het niet zijn. ‘Ga Molly maar even uitlaten,’ zei moeder tegen de tweeling die niet ophield met dollen.

‘Straks als vrijwel iedereen gevaccineerd is, komt alles weer goed,’ zei Eefjes vader even later. ‘De vlag gaat voor jou uit, we geven een tuinfeestje met opa en oma erbij, later dit jaar begin je aan je vervolgopleiding en misschien kunnen we zelfs weer op vakantie.’

‘Het komt straks helemaal niet meer goed,’ snikte Eefje.

‘Hee meisje, waarom niet?’

‘Laat maar.’

‘Nee, niks laat maar.’

‘Veel jongeren hebben het in deze coronatijd moeilijk, dat las ik vandaag nog in het kerkblad,’ zei haar moeder. ‘Wil je soms met de jeugdwerker van onze kerk praten, ze schreef dat je haar altijd mag bellen.’ Eefje zweeg en staarde naar haar vaders buik. ‘Maar papa, hou je dan niet van mij?’

‘Wat is dat nou voor vraag? Kom je iets tekort?’

‘Nee.’

‘Denk je soms dat ik de tweeling voortrek?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Wat is er dan, toe Eefje, zeg alsjeblieft wat er is, dan kan ik er tenminste iets aan doen.’

Eefje aarzelde even en zei: ‘Je hebt alweer een zak chips en een fles cola op, en wij moeten de hond altijd uitlaten, je loopt hooguit van je laptop naar de bank en de koelkast en weer terug. Je hebt dan wel geen corona, maar wel veel te veel overgewicht, straks ga je dood.’ Haar vader liet zich achterover in de kussens zakken, haar moeder keek haar met vochtige ogen aan. Plots gestommel in de gang, de tweeling kwam met Molly de huiskamer binnen, door het geblaf heen zei Eefje: ‘Papa, ik hou van je, wanneer probeer je nu eindelijk eens af te vallen?’

Christine van Reeuwijk

Griet en Hansje

Het gewone en vanzelfsprekende van ons geloof valt op wanneer er mensen zijn die een ander, hun eigen geloof net zo gewoon en vanzelfsprekend vinden. Hierover las ik een prikkelend verhaal over Hans en Grietje. Wacht, andersom, het gaat over Griet en Hansje.

‘Het huisje is van suikergoed, de heks is een kwaaië; maar waar moeten ze heen nu ze de weg zijn kwijtgeraakt in dat warrelige bos vol bomen? Griet neemt de leiding. Zij is nu eenmaal wat dapperder en slimmer. Bovendien is het best mogelijk dat zij beter overweg kan met deze helse heksen-wereld. Ze zegt tegen Hansje dat hij achter een boom moet wachten, loopt het pad op en klopt op de deur. De heks laat haar binnen. Hansje is bang. Zie je wel, het huisje van suikergoed heeft Griet opgeslokt en opgegeten. Na een tijdje gaat de deur weer open. Griet roept: ‘In orde, Hansje, je kunt binnenkomen’. Maar Hansje weet wel beter, hij is bang en holt terug naar huis. Als hij later groot is, zal hij dat slechte van katoen geven. Maar Griet rent niet weg want het is goed en veilig in het huisje, ze wordt helemaal niet opgeslokt. Griet blijft.’

In het verhaal is Griet nieuwsgierig naar dat andere en gaat op onderzoek uit. Ze ontdekt dat het anders is dan de meeste mensen denken. Het is niet eng en gevaarlijk, maar zit vol smakelijke nieuwe mogelijkheden. Het slokt haar niet op, ze eet ervan en blijft zoals ze is. Ze voelt zich veilig en blijft. Hansje vertrouwt het niet en wil er tegen strijden. De nieuwsgierige open Griet-houding staat tegenover een ‘ik weet het wel’, Hansje-houding.

De bijbel wijst in Leviticus 19: 33 en 34 op het eerlijke omkeereffect: de ander liefhebben als jezelf, ‘want u was zelf vreemdeling in Egypte’. Jezus was een vluchtelingenkind in Egypte. Ons geloof kan dan niet het ‘wapen’ zijn om de ander te be/veroordelen, ons geloof moet juist een brug vormen naar de ander.

Jezus vat de grote levensrichtlijn kort maar krachtig samen: ‘Behandeld de ander net zoals jezelf behandelt wilt worden’. (Lc.6:31 en Mt.7: 12)

Ons eerste doel kan niet zijn anderen aan ons gelijk te maken. Maar wel aan medemensen Gods beeld uit dragen door ons spreken en handelen. Wel gelijkwaardig, niet gelijkvormig!

Drie richtlijnen zijn belangrijk vanuit Gods droom en inspiratie: vrijheid creëren en in stand houden – rechtvaardigheid leven – liefde bewijzen.

Drie werk-woorden! Zo kunnen we veel kostbaars bijdragen aan het samen leven, zo kleurrijk als we zijn.
Gelukkig zijn er steeds meer mensen die ontdekken dat een ander geloof geen heksenterrein is. Het kleurrijke huisje van suikergoed is eetbaar, het slokt je niet op.
Stap er in, proef ervan én blijf vooral jezelf.
Ds. Corry Nicolay

De Toneelmeester

Vanochtend
toen ik opstond
was het buiten grijs
overal waar ik keek
grijs
de nacht had onverzadigbaar
alle kleur opgeslokt
Toen sprak de dag:
heden ben ik niet bij machte
de coulissen op te trekken
de nacht is mij de baas
tenzij, tenzij
jijzelf de toneelmeester wordt
ja, jijzelf

Aangemoedigd
ging ik aan de slag
opende mijn trukendoos
reeg een slinger van
vrolijke herinneringen
zette Vivaldi op
en zie
langzaam, langzaam
kwam de kleur terug
trok de mist op –
Oeke Kruythof